

## O descoperire nedorită

În general, omului îi vine mai ușor să recunoască *atotputernicia* lui Dumnezeu în creație, decât să înțeleagă *dragostea* Sa în mântuire. Nu este nimic neobișnuit să auzi vorbindu-se despre El ca despre „Atotputernicul” sau „Creatorul”. În realitate trebuie să fii chiar orb de tot ca să te îndoiești de atotputernicia și de omnisciența Sa. «Fiindcă, de la creația lumii, lucrurile Sale nevăzute *se văd*, fiind înțelese de minte prin lucrurile făcute, la fel și eterna Sa putere și divinitate», citim în Romani 1.20. Da, divinitatea Sa este limpede perceptibilă. Numai atei orbiți n-o văd. Dar ei de aceea n-o văd, pentru că *nu vor* s-o vadă. «*Prin propria lor voie*» - mărturisește Scriptura - «își ascund ei aceasta...» (2 Petru 3.5). Prin aceea că ei își închid ochii în fața revelației divine, existența cerului și a pământului devine pentru ei o enigmă, în plus chiar și propria lor viață. Chiar dacă ei nu sunt în stare să numere singuri nici măcar stelele care sclipesc pe cer - la fiecare perfecționare ulterioară a telescopului se dovedește că socotelile făcute anterior erau incorecte - atunci cu atât mai puțin sunt ei în stare, cu toată știința și toată cunoașterea, să mute de la locul ei măcar una dintre nenumăratele stele sau chiar să poată să pună una nouă pe bolta cerească, în orice caz, ei îndrăznesc totuși să vestească în gura mare: „Nu există niciun Creator, nu există niciun Dumnezeu!” Dar de ce așa de mulți *nu vor* existența lui Dumnezeu, nu este greu de înțeles. Acest Dumnezeu este „Dumnezeul viu”, despre care este scris că are ochii prea curați ca să privească răul [Habacuc 1.13] și deoarece El, în sfințenia Sa, detestă păcatul și trebuie să-l judece pe păcătos, omul, care nu poate să suporte acest gând, caută să se închidă față de adevărul divin și să nege în general existența acestui Dumnezeu. «*Nebunul* zice în *inima* lui: „Nu este Dumnezeu!”» De două ori găsim acest cuvânt în psalmi. Nebunul o spune în inima sa. Oare și în *conștiința* sa? Câte unul seamănă cu acel brahman bogat, care ajunsese în posesia unei lupe excelente, cu care, spre amuzamentul său, cerceta tot felul de lucruri din regnul animal și vegetal din jurul său. Într-o zi, - așa se povestește - în timp ce la masa de prânz cerceta anumite alimente prin lupă, a făcut descoperirea neplăcută că orezul era plin de vietăți minuscule, care nu erau de observat cu ochiul liber. Dar din crezul său făcea parte ideea, să nu distrugă nicio vietate. Deci, nu avea voie să mănânce acel orez. Dar ce să facă? El nu vedea nicio altă soluție, decât să distrugă instrumentul care îi făcuse cunoscută această taină dezgustătoare. El a dat cu lupa de pământ, încât s-a spart. Dar schimba aceasta ceva în realitatea neplăcută? Niciun pic. Prin felul său de a se comporta, bărbatul nu a făcut decât să-și dezvăluie propria nebunie. Exact la fel de necugetat procedează omul care-L respinge pe Dumnezeu și totodată și Cuvântul lui Dumnezeu, care îi dezvăluie adevărul deplin. Și anume, omul găsește comunicat în El, printre altele, realitatea neplăcută, că «oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar *după aceea vine judecata*» [Evrei 9.27]. Că odată trebuie să moară, faptul în sine este deja destul de amar. Numai că acest fapt nu-l poate nega. Fiecare caz mortal nou îl proclamă. Dar judecata viitoare? Despre aceasta *nu vrea* să știe nimic. Ar prefera să distrugă avertizorul și să măture Cuvântul lui Dumnezeu de pe pământ. Dar nu va reuși niciodată. Pe drept s-a spus deja: „Biblia este ea însăși o minune la fel de mare, cum sunt minunile despre care relatează ea”. Ea a sfidat deja multe atacuri și va susține și mai departe toate asalturile față de vrăjmașii ei, chiar dacă ar fi de o mie de ori mai violente decât toate cele precedente. «Cuvântul Domnului *rămâne* pentru eternitate» (1 Petru 1.25).

Spuneam la început că oamenilor în general le vine mai ușor să recunoască *atotputernicia* lui Dumnezeu, decât să înțeleagă *dragostea* Sa. Deci, dacă ne-am mirat de nebunia aceasta, care neagă mai ales existența lui Dumnezeu, n-ar trebui să ne mirăm atunci și mai mult, că așa de mulți *nu vor* să știe nimic despre *dragostea* Sa? Dar și faptul acesta are motivul său. Satan, mincinosul și ucigașul oamenilor, de la început, s-a priceput din totdeauna să umple inima omului cu neîncredere față de Dumnezeu. Și astăzi se pricepe magistral să-L prezinte pe Dumnezeu ca pe un om dur, care îl face cu predilecție pe om să meargă pe căi grele și nu îi

permite puțină sa distracție din lumea aceasta. Așa că inima omului este din capul locului ostilă față de Dumnezeu. În afară de aceasta, inima a devenit stricată și împietrită până în străfunduri din cauza păcatului și în cele din urmă, omul, în ciuda nebuniei și a depravării este așa de mândru, încât nu vrea ca Dumnezeu să-i dăruiască ceva, în timp ce el poate că se duce la oameni să cerșească. Cu toate acestea, prețioasa carte Biblia proclamă neclintit: «*Dumnezeu este dragoste*»; și la această dragoste vrem să mai zăbovim o clipă.

*Dumnezeu este dragoste.* În Persoana preaiubitului Său Fiu, El S-a revelat ca *Prieten* al păcătosului. «Pentru că atât de mult *a iubit* Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă.» Isus, Fiul lui Dumnezeu, «Cuvântul care S-a făcut carne», ne-a făcut cunoscut ce este în inima lui Dumnezeu. Această dovadă despre insondabila dragoste de oameni a Dumnezeului nostru Mântuitor ar fi și atunci incontestabilă, dacă într-adevăr *toți* oamenii ar trece pe lângă ea fără s-o bage în seamă și astfel ar fi pierduți pentru totdeauna.

O pildă: zăpada acoperă vastă câmpie de iarnă. Păsărelele pădurii de lângă ușa ta sunt pe jumătate înfometate. Plin de milă pentru ele măhuri cu grijă zăpada într-un loc ferit și le presari firimituri și semințe. Ei, dacă păsările ar zbura de acolo fără să ciugulească nicio firimitură și la fârșit ar muri de foame, aceasta n-ar schimba nimic din faptul că tu, în amabilitatea ta, ai făcut pentru ele tot ce ar fi putut să le mențină în viață.

Deci, Dumnezeu a venit aproape de om prin Isus, preaiubitul Său Fiu. Fără acest dar al lui Dumnezeu, fără moartea jertfitoare a Domnului Isus, Mielul fără pată al lui Dumnezeu, care a venit ca să ridice păcatul lumii, oamenii ar fi fost pierduți pentru totdeauna. Dar Dumnezeu nu L-a cruțat pe singurul Său Fiu, ci L-a dat pentru noi *toți*. Dar acum, pe baza lucrării desăvârșite a lui Isus Hristos, El oferă tuturor oamenilor mântuire și pace. *Toți* sunt invitați să vină și să ia ce a pregătit Dumnezeu pentru mântuirea lor eternă.

Dacă trebuia să fim mântuiți, atunci Dumnezeu trebuia să aducă această jertfă și să-L dea la moarte pentru păcătoși pe Fiul Său, desfătarea și bucuria inimii Sale. Și Dumnezeu a adus această jertfă. Din dragoste pentru noi, El nu L-a cruțat. Prin lucrarea Fiului Său preaiubit, care a suferit și a murit pe cruce, Dumnezeu a pregătit terenul pe care puteam să fim ajutați. Iar acum depinde de noi dacă vrem să acceptăm această jertfă sau nu. Lucrarea este înfăptuită. Care este atitudinea ta față de ea, cititorule? Recunosc, pentru omul mândru nu este ușor să accepte că în el nu locuiește nimic bun și că el este dependent necondiționat de har, mai ales când are bunuri de dat la iveală, care, omenește privind, sunt valoroase. Dar aceasta este singura cale spre mântuire. Înaintea lui Dumnezeu, orice om este absolut nefolositor. Înaintea Lui nu este niciunul drept, nici măcar unul. «Pentru că nu este deosebire; pentru că *toți* au păcătuț și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu, *fiind îndreptățiti, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus.*» (Romani 3.23,24) Așa este scris. Așa vorbește Dumnezeu. Ferice de cel care se pleacă înaintea acestui cuvânt și trage din el singura concluzie corectă!